

Sygn. akt III AUa 928/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Marta Fidzińska - Juszcak
Sędziowie:	SSA Maria Szaroma (spr.) SSA Agata Pyjas - Luty
Protokolant:	st.sekr.sądowy Dorota Stankowicz

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2012 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **J. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy J. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach Wydziału VI Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 26 kwietnia 2012 r. sygn. akt VI U 84/12

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 928/12

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 grudnia 2012 r.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26.04.2012 r. Sąd Okręgowy w Kielcach VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie wnioskodawcy J. M. od decyzji z dnia 11.07.2011 r. o emeryturę w obniżonym wieku.

Sąd I Instancji ustalił, że wnioskodawca urodzony w dniu (...) z wnioskiem o emeryturę wystąpił w dniu 28.04.2011 r. Nie pozostaje w zatrudnieniu, nie przystąpił także do Otwartego Funduszu Emerytalnego.

Umowa o pracę zawarta na czas określony uległa rozwiązaniu z dniem 31.05.2011 r. Wnioskodawca legitymujący się łącznym okresem składkowym i nieskładkowym na dzień 1.01.1999 r. w wymiarze 25 lat 2 miesięcy i 18 dni.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca w okresach od 15.12.1976 r.- 11.06.1977r., od 1.08.1978r do 31.01.1995r i od 1.02.1995r do 31.03.2001 r. zatrudniony był w Hucie (...) S.A. w Zakładzie (...) jako ślusarz remontowy urządzeń hutniczych takich jak: piec grzewczy, walcarka, urządzenie podające gorący wsad do następujących urządzeń, urządzenia prostujące, chłodnia, która chłodziła gotowy wyrób, urządzenia suwnicowe.

Praca wnioskodawcy polegała na usuwaniu usterek w cyklu produkcyjnym podczas produkcji gdy nastąpiła awaria urządzenia, a nadto także przy remontach okresowych.

Sąd I Instancji dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy oraz świadków co do charakterystyki pracy i jego obowiązków z tym związanych.

Przytaczając treść art. 184 ust. 1 oraz art. 32 ust.1,2,4 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS(tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. nr 153 poz. 1227 ze zmianami a także Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz. 43 z późniejszymi zmianami stwierdził, że wnioskodawca nie legitymuje się 15 letnim okresem pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

W zakwestionowanych przez organ rentowy okresach od 15.12.1976 r. do 11.06.1977r., od 1.08.1978r. do 31.01.1995r. i od 1.02.1995r. był zatrudniony w Hucie (...) S.A. w Zakładzie (...), które to stanowisko, nie jest wymienione w dziale III poz. 15 wykazu B. Rozp. R.M. z 7.02.1983r. W tak ustalonym stanie faktycznym uznając, iż stanowisko ślusarza remontowego, na którym w spornych okresach zatrudniony był wnioskodawca nie jest przyporządkowane w wykazie B dział III w hutnictwie i przemyśle metalowym w/w Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. W dziale III wykazu B wskazanego rozporządzenia wśród enumeratywnie wymienionych 13 stanowisk pracy, której wykonywanie uprawnia do emerytury wcześniejszej nie wymienia się prac przy bieżącej konserwacji i remontach urządzeń produkcyjnych jak również stanowisko ślusarza remontowego.

Również w załącznikach nr 2 zarządzenia nr 48 Ministra Przemysłu Hutnictwa i Przemysłu maszynowego z dnia 10.05.1989r. jakkolwiek dotyczy pracowników bieżącej konserwacji remontów pieców i urządzeń produkujących stale i bezpośrednio zatrudnionych przy stanowiskach wymienionych w poz. 1-14 nie jest zgodne z aktem nadrzędnym o randze aktu powszechnie obowiązującego tj. Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. Zatem zdaniem Sądu I Instancji o spełnieniu przesłanek świadczenia pracy w warunkach szczególnych przesądza jedynie wykonywanie pracy wymienionej w załącznikach „A”, i „B” do Rozporządzenia z dnia 7.02. 1983r.

W tak ustalonym stanie faktycznym i prawnym zdaniem Sądu I Instancji wnioskodawca nie udowodnił, iż na dzień 1.01.1999 r. legitymuje się co najmniej 15 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach w wykazie B.

Sąd Okręgowy wskazał, iż nawet gdyby okres zatrudnienia na stanowisku ślusarza remontowego zaliczyć i przyporządkować do wykazu A dział 14 poz. 25 to i tak nie spełnia warunków do przyznania mu wcześniejszej emerytury a to wobec faktu, iż nie osiągnął 60 lat. W związku z powyższym Sąd Okręgowy oddalił, odwołanie wnioskodawcy o przyznanie emerytury w obniżonym wieku na podstawie art. 477¹⁴§ 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł wnioskodawca. Zarzucił sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, naruszenie przepisów postępowania poprzez brak wszechstronnej oceny dowodów oraz nie wyjaśnienie istotnych dla sprawy okoliczności.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie mu prawa do emerytury w obniżonym wieku.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że organ rentowy i Sąd I Instancji nie uwzględnił okresu jego pracy w spornych okresach na stanowisku ślusarz remontowy, ślusarz remontowy urządzeń hutniczych. Podniósł dalej, iż

stanowisko, na którym był zatrudniony, biorąc pod uwagę środowisko pracy w jakim wykonywał pracę przy bieżącej konserwacji i remontów pieców i urządzeń produkcyjnych (ślusarza remontowego) nie uległo zmianie od 1976 r.

Według apelującego warunki pracy były gorsze niż obecnie, a prace które wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu nie odpowiadały higienicznym normom (poprzez jej wykonywanie w hałasie, zapyleniu, oraz w sąsiedztwie maszyn i urządzeń będących w ruchu).

W dalszej części swojej apelacji opisał szczegółowo obowiązki ślusarza remontowego. Zarzucił również, iż współpracownik A. W. zatrudniony na tym samym stanowisku pracy i legitymujący się zaświadczeniem pracy w szczególnych warunkach tj. dział III poz. 15 wykazu B uzyskał emeryturę. Jego zdaniem, skoro ukończył 55 lat, legitymuje się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym i co najmniej 15 letnim okresem pracy w warunkach szczególnych wymienionych w wykazie B dział III poz. 15 ma prawo do emerytury w obniżonym wieku. W toku postępowania apelacyjnego dołączył dodatkowo pismo z treści, którego wynika, iż wnosi w konsekwencji o przyznanie mu emerytury z chwilą osiągnięcia 60 roku życia, a to z uwagi na fakt, iż nie chce ponownie występować z wnioskiem o przyznanie mu emerytury.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie albowiem nie zawiera argumentów pozwalających podważyć prawidłowość zaskarżonego wyroku. Wskazać należy, iż Sąd Apelacyjny w pełni podziela poczynione ustalenia faktyczne i dokonana przez Sąd Okręgowy ocenę dowodów.

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się żadnego z uchybień w rozstrzygnięciu Sądu I Instancji, w szczególności dokonana ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów wynikającej z art.233 k.p.c.

Do naruszenia przepisu art.233§1 k.p.c. mogłoby dojść tylko wówczas gdyby apelujący wykazał uchybienie przez Sąd Okręgowy podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych przeprowadzonych dowodów tj. np. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów. Tymczasem w rozpoznanej sprawie naruszenie takie nie miało miejsca.

Sąd I Instancji właściwie skoncentrował materiał dowodowy, który ocenił na podstawie jego wszechstronnego rozważenia. Dokonując tej oceny Sąd nie przekroczył granicy swobodnej oceny dowodów.

Przeprowadzone zostały dowody z zeznań świadków a także z dokumentów oraz akt osobowych świadków i wnioskodawcy i akt rentowych, które jednoznacznie wskazywały na dokonane ostatecznie przez Sąd Okręgowy ustalenia. Sąd Apelacyjny nie dopatrył się również żadnego uchybienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które uniemożliwiłoby kontrolę instancyjną zaskarżonego orzeczenia. Sąd I Instancji wskazał podstawę faktyczną rozstrzygnięcia oraz wyjaśnił podstawę prawną wyroku z przytoczeniem przepisów prawa i swoje stanowiska w sposób należyty uzasadnił.

Trafne są wywody Sądu I Instancji, że praca na stanowisku ślusarza remontowego do obowiązków którego należało usuwanie usterek w cyklu produkcyjnym, gdy nastąpiła awaria urządzenia, a także przy remontach okresowych nie zostały wymienione w wykazie stanowisk na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (tekst. jedn.. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz.1227) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnego charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zmianami). W żadnym wykazie nie zostało ujęte stanowisko ślusarza. O uprawnieniach pracownika do emerytury na warunkach przewidzianych w cytowanych wyżej przepisach decyduje obiektywnie wykonanie pracy w szczególnych warunkach, czyli na enumeratywnie wymienionych stanowiskach a nie przekonanie pracownika, że sam charakter lub warunki pracy wystarczają do uznania jej za wykonywaną w szczególnych warunkach.

Jakkolwiek w zarządzeniu nr 48 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 10.05.1989 r. zmieniające zarządzenie w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego, a w którym dodano do działu I załącznika Nr 2 w/w zarządzenia pozycje 15-tą dotyczącą bieżącej konserwacji i remontów pieców i urządzeń produkujących stale i bezpośrednio zatrudnionych przy stanowiskach wymienionych w poz. 1-14 nie jest aktem o randze powszechnie obowiązującym czyli rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r.

Słusznie zatem Sąd I Instancji uznał, iż o spełnieniu przesłanki świadczenia pracy w warunkach szczególnych przesądza jedynie wykonywanie pracy wymienionej w załącznikach A i B do rozporządzenia, które są integralną częścią rozporządzenia jako aktu wykonawczego.

Zatem skoro w rozporządzeniu rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach w dziale III wykazu B nie jest wymienione stanowisko ślusarza remontowego trafnie Sąd I Instancji uznał, iż wnioskodawca nie legitymuje się co najmniej 15 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach.

Trafne jest również stanowisko Sądu I Instancji, iż sporny okres zatrudnienia na stanowisku ślusarza remontowego nie uzasadnia przyznania emerytury w szczególnych warunkach z wykazu A Rozporządzenia Rady Ministrów z 1983r., a to z powodu braku osiągnięcia wieku 60 lat.

Art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wymienia przesłanki, których dopiero łączne spełnienie daje podstawę do dochodzenia żądanego roszczenia. Brak jednej z tych przesłanek niweczy prawo do dochodzenia powyższego roszczenia. Podkreślenia wymaga również fakt, iż utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego wyraźnie wskazuje na przepisy rozporządzenia jako aktu normatywnego niż na zarządzenia. Z faktu, iż współpracownik wnioskodawcy będący świadkiem w niniejszej sprawie otrzymał emeryturę w obniżonym wieku w oparciu o identyczne zaświadczenie o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach nie może stanowić dla sądu podstawy do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Przedmiotem niniejszej sprawy było ustalenie czy wnioskodawca J. M. spełnia przesłanki do uzyskania emerytury w obniżonym wieku tj. czy legitymuje się 15 letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Zatem decyzja organu rentowego o przyznaniu emerytury w obniżonym wieku A. W. nie jest dla Sądu wiążąca. Podnieść należy nadto, iż dołączone do apelacji w postępowaniu apelacyjnym pismo z treści , którego wynika, iż domaga się on ustalenia spornych okresów jako okresów pracy w szczególnych warunkach z chwilą ukończenia 60 lat jest bezzasadne.

Sąd Ubezpieczeń Społecznych bada zasadność i legalność decyzji w dacie jej wydania- czemu dał wyraz Sąd Najwyższy w wielu orzeczeniach.

Sąd związany jest decyzją organu rentowego a do kognicji sądu nie należy orzekanie, o ewentualnych roszczeniach na przyszłość. Konkludując Sąd Apelacyjny uznał za trafny i odpowiadający prawidłowo dokonanym ustaleniom faktycznym. Tym samym apelacji wnioskodawcy jako nie mająca uzasadnionych podstaw została oddalona przy zastosowaniu treści powołanych przepisów prawa oraz art. 385k.p.c.